

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5Tos/101/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2316010750
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 08. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2017:2316010750.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov Mgr. Kristíny Ferencziovej a JUDr. Rastislava Kresla, v trestnej veci odsúdeného S. O., pre prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Galanta zo dňa 26.4.2017, č. k. 1Nt/25/2016-19, na neverejnom zasadnutí dňa 22.8.2017, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného S. O., nar. XX.XX.XXXX zamietla.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením Okresný súd Galanta zo dňa 26.4.2017, č. k. 1Nt/25/2016-19 rozhodol tak, že podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku návrh odsúdeného S. O., na povolenie obnovy konania v trestnej veci Okresného súdu Galanta, sp. zn. 1T/112/2015 zamietol.

Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že súdu bol odsúdeným doručený návrh na povolenie obnovy konania. Odsúdený uviedol, že v trestnej veci Okresného súdu Galanta, sp. zn. 1T/112/2015 vyšli najavo nové skutočnosti, týkajúce sa jeho duševného stavu, ktoré v čase rozhodovania v základnom konaní súd nemohol brať do úvahy, a ktoré mali vplyv na jeho vôľu a rozhodovací proces, z uvedeného dôvodu je spochybnené naplnenie subjektívnej stránky trestného činu.

Súd rozhodoval o návrhu na povolenie obnovy konania na verejnom zasadnutí, keď po vypočutí odsúdeného a oboznámení s obsahom spisu Okresného súdu Galanta, sp. zn. 1T/112/2015 zistil, že nie sú splnené podmienky obnovy konania.

Odsúdený na verejnom zasadnutí poukázal na skutočnosť, že vo firme kde pracoval, mali viacerí zamestnanci manká a to predtým aj potom ako tam pracoval on a má zato, že tieto boli spôsobené vedúcim.

Na verejnom zasadnutí prokurátorka navrhla návrh odsúdeného zamietnuť, poukázala na to, že odsúdeným neboli predložené žiadne nové dôkazy v čase rozhodnutia súdu neznáme, a okrem toho v pôvodnom konaní odsúdený ani svoje právo na podanie opravného prostriedku nevyužil.

Súd v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že neboli zistené také skutočnosti, ktoré by odôvodnili povolenie obnovy konania, odsúdený poukázal na svoj zlý psychický stav v čase spáchania skutku, v pôvodnom konaní však odsúdený svoj psychický stav nenamietal, súd má zato, že ide o účelovú obranu odsúdeného. Odsúdený ďalej síce poukazoval aj na to, že pre rovnakú firmu pracovali aj iné osoby, pričom im tiež vznikli manká, túto skutočnosť však nijako nepreukázal. Takou osobou mal byť aj pán O., ktorý ho zaučal a jedna staršia pani, ktorá za ním prišla do predajne, z čoho je zrejmé, že o ich existencii odsúdený vedel ešte v čase, kedy bol zamestnaný, teda pred vydaním odsudzujúceho rozsudku.

Proti tomuto uzneseniu podal hneď po vyhlásení uznesenia odsúdený sťažnosť. Písomne ju odôvodnil tak, že súd postupoval nezákonne, keď sa rozhodol nepreveriť skutočnosti označené odsúdeným v návrhu, nakoľko ide o nové skutočnosti, o ktorých sa odsúdený dozvedel, ktoré mohli mať vplyv na výsledok konania. Pred odsúdeným pracovali na tej istej pozícii minimálne ďalší traja zamestnanci, a mali opakovane manká. Navyše odsúdený bol pod vyhrážkou trestného oznámenia zo strany nadriadeného pracovníka, ktorého meno si už ale nepamätá, donútený podpísať predmetné inventúry a z týchto skutočností vyplýva, že odsúdený sa nemusel dopustiť prečinu sprenevery a za túto spreneveru zodpovedá spomínaný nadriadený pracovník. Podľa vyjadrenia odsúdeného bola tá osoba vypočutá už v rámci prípravného konania a jedná sa o pána J.. Odsúdený nespochybňuje, že občas dal pokazené mäso psičkárom, avšak toto sa beztak účtovne odpisovalo. Preto žiadal o vypočutie konateľa spoločnosti, zástupcovia spoločnosti a o vyžiadanie písomného vyjadrenia zo spoločnosti, koľko zamestnancov a na akých pozíciách v rokoch 2014, 2015 a 2016 malo manko. Súd nesprávne posúdil, že tieto osoby boli vypočuté už v prípravnom konaní, nakoľko boli vypočutí len niektorí z nich a len k trestnej činnosti, ktorej sa mal dopustiť odsúdený a nie k ich vlastnej prípadnej trestnej činnosti.

Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr nežnáme, ktoré by mohli sami o sebe, alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394.

Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

- a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a
- b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Preskúmaním obsahu prvostupňového rozhodnutia, ktoré bolo napadnuté sťažnosťou odsúdeného sťažnostný súd zistil, že toto bolo urobené v súlade so zistenými skutočnosťami, na ktoré potom súd I. stupňa správne aplikoval príslušné ustanovenia Trestného poriadku. Okresný súd správne postupoval pokiaľ sa riadil vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami a obnovu konania v uvedenej trestnej veci nepovolil práve pre absenciu zákonných podmienok.

Aj podľa názoru krajského súdu, skutočnosti a námietky uvádzané v rozsahu písomného podania odsúdeného nemožno považovať za také, ktoré by boli súdu skôr nežnáme, resp. ktoré by dodatočne vyšli najavo. Ako na to správne poukázal okresný súd, konanie o povolení obnovy konania sa obmedzuje len na zistenie, či vyšli takéto skutočnosti alebo dôkazy najavo, pričom súd nemôže preskúmať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní, takéto konanie nie je založené na revíznom princípe.

V pôvodnom konaní urobil (vtedy) obžalovaný vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku. Súd tak po zistení splnenia zákonných podmienok, bez vykonávania dokazovania v rozsahu akom obžalovaný priznal vinu, rozhodol o vine obžalovaného v zmysle podanej obžaloby. Z obsahu vyšetrovacieho spisu ďalej vyplýva, že v prípravnom konaní bol okrem (vtedy) obvineného vypočutý aj V. J., ktorý sa vyjadroval aj ku skutočnostiam ohľadom inventúr, osôb ktoré s obvineným pracovali, ohľadom tovaru ktorý rozdával obvinený ako pokazené mäso, rovnako bol vypočutý svedok M. a tiež uvádzal okolnosti týkajúce sa zamestnávania ďalších osôb spoločnosťou a prípadnej zodpovednosti týchto osôb za vzniknuté manko. Okrem iného obvinený, vo svojej výpovedi namietal aj to, že čo sa týka tretieho obdobia vymedzeného treťou inventúrou, nemohol spraviť v tak krátkom čase manko, nesúhlasil s ním.

Čo sa týka psychického stavu odsúdeného, teda namietania príčetnosti a naplnenia subjektívnej stránky trestného činu, odsúdený nepredložil a nepreukázal že by tu vôbec pochybnosti o tejto skutočnosti boli. Vo svojom podaní žiada o ambulantné vyšetrenie zdravotného psychického stavu a tvrdí že vyšli najavo v tejto súvislosti nové okolnosti, avšak aké okolnosti, to neuviedol, neobjasnil to ani na verejnom zasadnutí na ktorom sa rozhodovalo o jeho návrhu na povolenie obnovy konania. Je pravdou, že k tejto otázke sa môže vyjadriť len znalec, avšak orgán činný v trestnom konaní alebo súd musí mať

dôvodnú pochybnosť o príčetnosti obvineného, musí vyjsť najavo konkrétna okolnosť, ktorá by viedla k potrebe vyšetriť duševný stav obvineného. Odsúdený neuviedol, z akého dôvodu žiada ambulantné vyšetrenie duševného stavu, ani neuviedol a ničím nedoložil, či prípadné okolnosti spochybňujúce príčetnosť odsúdeného, boli prítomné aj v čase spáchania skutku.

K povoleniu obnovy konania tak nemôže viesť ani subjektívna nespokojnosť a nesúhlas odsúdeného s postupom orgánov činných v trestnom konaní ako aj jeho nespokojnosť s postupom a rozhodnutím súdu. Ide o skutočnosti, ktoré boli už predmetom dokazovania v konaní, ktoré predchádzalo právoplatnému rozsudku.

Preto okresný súd postupoval správne, keď návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania v zmysle § 399 odsek 2 Trestného poriadku zamietol.

Nakoľko ani krajský súd v postupe okresného súdu nezistil žiadne pochybenia ani porušenia zákona a nezistil ani žiadne iné dôvody pre zmenu I. stupňového rozhodnutia, sťažnosť odsúdeného S. O., ako nedôvodnú v zmysle § 193 odsek 1 písm. c/ Trestného poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.